

● Ганна Іванівна Котюк серед своїх вихованців.

ЇЇ СТЕЖИНА ВИТКАНА З ЛЮБОВІ

Дитинство... Ще ніхто не вигадав щось прекрасніше на землі. Допитливі гудзики-оченята, яких цікавить усе на світі, улюблена книжка з яскравими малюнками-ілюстраціями, лагідні материнські очі, в яких увесь світ. А ще... рідний дитячий садок, де пахне смачною кашею і теплом. І в ньому – вихователька: привітна, лагідна, найкраща, яка запам'ятовується на все життя. Не дарма цих відданих малечі жінок називають не інакше як другими мамами.

Ганна Іванівна Котюк з дитинства мріяла працювати з дітьми. Отож із вибором професії визначилася заздалегідь. Золота медалістка із Млинівської СШ №1 без вагань подала документи у Рівненський педінститут і вже за п'ять років здійснила свою мрію. Більше трьох десятиліть пропрацювала Ганна Іванівна вихователем у дитсадочках. Спочатку в «першому», де зараз розташований будинок престарілих, а згодом – до виходу на заслужений відпочинок – у «третьому». Коли почав працювати дитсадок №3, його завідувача Валентина Кучеренко відразу забрала до себе молодого, активного, рішучого і цілеспрямованого фахівця Ганну Котюк. Разом вони пропрацювали фактично з часу відкриття і до закриття дошкільного закладу. Та й у цілому колектив садочка був сильним і згуртованим, до того ж молодим: Галина Король, Наталія Нікітенко, Олена Савицька, Надія Клемань, Людмила Столярчук, Ольга Лісевич та чимало інших. До речі, у свої 67 Ганна Іванівна пам'ятає усіх вихованців, дивлячись на фотографії, кожного називає на ім'я. А було їх за життя небагато-немало 8 випусків по 30 дітей у групі, причому, в ті часи (у 70-80-і роки) садочки розпочиналися із ясельної групи, куди мами віддавали малюків з 6-7-місячного віку (і слова «памперс» ніхто не знав і не чув).

Ганну Іванівну Котюк і її колег можна з гордістю назвати багато-багатодітними мамами, які дали пупівку в життя чи не кожному з нас...

Із-поміж отих допитливих дівчаток і хлопчиків, яких виховувала Ганна Котюк, бігала і спостерігала за матусею маленька донечка Віта. «Мамо, мамо! А чого вони кличуть тебе Ганна Іванівна? – не раз запитувало вдома дівча. – Ти ж моя мама...» І ненька розповідала про свою роботу, про те, як любить усіх Наталок, Тетянок і Миколок і не уявляє інакше свого життя. «Коли підросту, обов'язково стану вихователем», - мріяла Вітуса.

Стала. Спочатку вихователем, а віднедавна й завідувачою. Вікторією Миколаівною. Цю чарівну скромну жінку в дитсадочку №1 «Казка» знають більше 20 років. А розпочиналося усе в далекому 1990 році, коли від-

Донька Ганни Іванівни – завідувача ДНЗ №1 «Казка» Вікторія Степасюк приступила до нових обов'язків.

крився новий дошкільний заклад і молодого фахівця взяли на роботу. Здається, історія повторюється? Так. Тільки з продовженням. На мамину стежину, виткану любов'ю, ласкою і добротою, ступила донька. Її відразу полюбили у колективі. До речі, разом із Вікторією Миколаівною у 90-х роках прийшли сюди працювати й Жанна Грицюк, Раїса Суржк, Раїса Симутенко, Ольга Кулик, Марія Данилюк, Наталія Жабокрицька та багато інших, хто постійно підтримує, допомагає, радить. І, звичайно, найдосвідченіша з них – багаторічна очільниця садочка Надія Дичко. Це вона відразу помітила у Вікторії Миколаівні іскорки запалу, рішучості і ентузіазму, притаманні майбутньому керівнику, який, як кажуть, може гори звернути заради досягнення мети. Отож іншого наступника на посаду завідувачою «Казкою» Надія Володимирівна не бачила. За двадцять із хвостиком літ ця мудра досвідчена жінка зуміла згуртувати колектив у велику дружню сім'ю, де панують злагода, взаєморозуміння і мир. «Нехай добро, яке я сіяла роками, ясніє з кожним роком і проростає щедрим урожаєм», - заповідала Надія Володимирівна.

Вікторії Миколаівні Степасюк дістався величезний спадок: ошатна споруда, в якій треба підтримувати затишок і тепло, 60 штатних працівників, з якими необхідно знаходити порозуміння і компроміс, 12 груп із 260 дітьми, які хочуть смачно їсти, комфортно почуватися, виховуватися і розвиватися. Одне слово, завдань у новій завідувачою вистачить не на один рік. І вона до цього готова. Бо не уявляє сенсу свого життя без дітей, яких любить понад усе. Як і її мама...

Ольга РАЙКО.